

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovících

Milé sestry a bratři, pozorní čtenáři si jistě vzpomenou, jak jsem v Hlasateli 8/19 popisovala, za jakých okolností si nás našel náš pes Angel. Od té doby je nám

zdrojem neuvěřitelných zážitků a doslova generátorem sociálních kontaktů.

Jen jednou větou připomenu, že ho máme z dočasné péče (takového lepšího útulku), kam se dostal po odebrání pro týrání. Na tom by ještě nebylo nic divného – takových případů jsou stovky a stovky. Divné to začne být, když uvážíme, že se Angel narodil v renomované chovné stanici, jejíž jméno nese spolu se svým „papírovým“ křestním, takže je celým jménem Cosmos Sance de Mol. Byl tedy svým původem teoreticky předurčen k životu na podušce a k pravidelné údržbě v psím salonu, aby pak sbíral poháry na výstavách a stal se mnohonásobným otcem. Tomu odpovídala i cena 35.000 Kč, za kterou ho koupila jedna ambiciózní slečna, která chtěla jeho potenciál rozvinout a využít.

Jenže osud rozdál karty jinak a nadělil Angelovi zálomek – nenese ocas hrdě jako šavli, ale má ho zakroucený jako prasátko. Takže najednou prásk! – a Angel nedostal bonitaci, což byl pro slečnu majitelku takový šok, že ho nerozdýchala a vyrovnala se s tím po svém: zavřela Angela do sklepa, protože (cituji) „s takovým kripem přece nemůže na ulici“.

Naštěstí se to neutajilo a tak se po jistých peripetiích ve svých necelých třech letech ocitl v již zmíněné dočasné péči, kam jsem po dalších třech měsících přijela já, aby se do mě zamiloval a našel u nás nový domov.

Co z toho (jako z každé správné bajky o zvířátkách) plyne?

To, že se někdo narodí tzv. se zlatým dudlíkem v hubě, ještě neznamená, že ho nečeká tvrdý pád dolů. A to, že je někdo dole, ještě neznamená, že se odtamtud nemůže dostat nahoru, i když to nejspíš nepůjde hladce a hned.

A my křesťané máme navíc jistotu v Ježíši Kristu, že ať už je náš pozemský život jaký je, vše se nakonec v dobré obrátí, neboť vyznáváme: „Věříme v život dokonalý, který zde na zemi se začíná a v Bohu své naplnění má. Tak staň se.“

Iva Myslivcová

KAJÍCÍ MODLTBA

Vyznávám se Všemohoucímu Bohu, Tobě,
který jediný znáš mé srdce a můj život, který jediný odpouštíš hříchy,
který jediný ze mě dokážeš sejmout břemeno
a který dovedeš uvést do pořádku, co jsem pokazil;
a vám, bratři a sestry, proti nimž jsem se provinil a kteří jste se provinili proti mně,
vám, kteří jste hříšníci jako já a kteří se spolu se mnou můžete přimlouvát;
že často hřeším a nekonám, co mám konat – nekonám dobro, které jsi mi chtěl dát,
Bože, ale já je odmítl, a konám zlo, ke kterému jsem se dal svést,
protože se zdálo tolik lákavé.
Je to má vina, kterou nelze nijak přikrášlit, má vina, které čelím,
má veliká vina, která mě odděluje od Tebe i od sebe samého.
Amen

NEDĚLE V ÚNORU

Uvedení Páně do chrámu 2. února

*O čem jsme slyšeli, to jsme uviděli ve městě
Hospodina zástupů, ve městě našeho Boha.
(Žalm 48,9)*

První čtení: Malachiáš 3,1–4

Druhé čtení: Židům 2,14–18

Evangelium: Lukáš 2,22–40

V. neděle po Zjevení 7. února

*Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme
hlaholem skálu své spásy. (Žalm 95,1)*

První čtení: Izajáš 40,21–31

Druhé čtení: 1. Korintským 9,16–23

Evangelium: Marek 1,29–39

Poslední neděle po Zjevení

– PROMĚNĚNÍ PÁNĚ 14. února

*Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě
chodit po tvých stezkách. Veď mě cestou své
pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása.
(Žalm 25,4–5)*

První čtení: 2. Královská 2,1–12

Druhé čtení: 2. Korintským 4,2–6

Evangelium: Marek,9,2–9

Popeleční středa 17. února

Obřad znamení popela je variantou s ohle-
dem na liturgický život obce. Následuje
po kázání.

*Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade
mnou, k tobě se utíkám moje duše. (Žalm 57,2)*

První čtení: Izajáš 58,1–12

Druhé čtení: 2. Korintským 5,20b–6,2

Evangelium: Jan 8,1–11

I. neděle postní (INVOCAVIT)

21. února

*Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení
s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou,
dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm
91,15–16)*

První čtení: Genesis 9,8–17

Druhé čtení: 1. Petrův 3,18–22

Evangelium: Marek 1,9–15

II. neděle postní (REMINISCERE) 28. února

*Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své
milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade
mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup
Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25, 6.2b.22)*

První čtení: Genesis 15, 5-12.17-18

Druhé čtení: Filipským 3, 17 - 4, 1

Evangelium: Lukáš 13, 31-35

1 Jon 3, 1-5.10

Jr 3, 21-4,2

ev. Mk 1, 14-20

PÍŠEME SVOJE EVANGELIUM

Co chvíli je veřejnost překvapována údajnými objevy evangelií, které zůstaly stát stranou pozornosti církve a jejího oficiálního novozákonního kánonu obsahujícího čtyři evangelia. Zprávy s nádechem senzace hovoří o utajovaných evangeliích uvozených jmény apoštolů, například Jidáše, Tomáše, Petra i jiných. Podle míry serióznosti média, ze kterého se tyto informace dovídáme, je nám záležitost interpretována buď jako naprosto fenomenální objev, který vrhá zcela nové světlo na události zachycené v Novém zákoně, anebo je věcně konstatováno, že tato evangelia jsou době vzniku křesťanství a prvotní církve vzdálena přinejmenším jedno století a na proces utváření křesťanské věrouky měla marginální vliv. Na adresu podobných „objevů“ je třeba konstatovat, že jejich objevitelé z řad novinářů a publicistů ve své většině objevují věci dávno známé a objevené. Kritická vydání prakticky všech dostupných nekanonických evangelií jsou k dispozici v celé řadě jazyků včetně češtiny už více než půl století, takže se rozhodně nejedná o nějakou tajnou, neznámou a až nyní senzačně objevenou věc. Zájemce o studium těchto vůči biblickému kánonu apokryfních textů má poměrně snadnou možnost seznámit se s nimi a udělat si vlastní představu o nich. V českém prostředí to byli biblisté husitští, evangeličtí i katoličtí, kteří mezi prvními seznamovali veřejnost s texty sice úctyhodného stáří, neb řada z nich má svůj původ ve druhém až pátém století po Kristu, ale z hlediska věrouky, anebo historicity novozákonních dějů, je jejich přínos minimální. Vzpomínám si, že když jsem nastupoval před téměř třiceti

lety na teologickou fakultu, jevila se mi tato tematika jako učiněná senzace a i já byl naladěný na strunu dovědět se nějaká senzační odhalení a skryté pravdy, o kterých se člověk v Bibli nedoče. Byl jsem trochu zklamán, když jako úvod do problematiky mi už tehdy byla nabídnuta třicet let stará skripta husitského novozákonníka Jindřicha Mánka, který se jako jeden z prvních v českém prostředí nebiblickými evangelií a dalšími apokryfními texty zabýval a překládal je do češtiny. Novější práce pocházely od evangelického biblisty Petra Pokorného a dalších. Senzace se tedy v tomto směru nekoná a nejspíš ani v budoucnu konat nebude. Evangelium totiž ze své podstaty nemůže být „pro zasvěcené“, je zacíleno na ty, kteří na zasvěcení teprve čekají. Tou největší senzací na poli biblických objevů bylo bezesporu nalezení „svitků od Mrtvého moře“ na konci 40. let minulého století, jejichž obsahem byla knihovna kumránského bratrstva z doby nedlouho vzdálené Ježíšovu životu, s celou řadou převážně prorockých textů Starého zákona. Tento objev nebývale zachovalých biblických textů z doby Ježíšovy, jejichž důkladný textový rozbor naopak potvrdil, že jeho podoba za tisíce let své existence došla jen nepatrných odchylek spíše gramatického, nikoliv obsahového rázu, nejspíš nikdy překonaný nebude. Přesto mají i „utajená“ evangelia svou relevanci, jenom nesmí být utajená tak, že se o nich nikdo nedozví. Mám na mysli mnou již několikrát citovaná slova jednoho z mých učitelů na teologické fakultě, který nás uváděl do dějin křesťanského myšlení prvního století, a který nám, budoucím adeptům

kazatelského řemesla, vštěpoval: „Každý píšete svoje evangelium. Biblický kánon vůbec není uzavřený, jestliže je Bible Božím slovem, musí to být otevřená kniha, a proto je v ní místo pro Evangelium (říkám já) podle Kamily, List Davidův, Zjevení Ivino. Jen si to představte a jen to napište. Co my víme, co bude součástí Bible za tisíc, za dva tisíce let? Jestliže se do ní dostaly texty ze zlomků papyru, proč by v ní nemohly jednou být SMS zprávy objevené v pamětech tlačítkových mobilních telefonů? Když Bible vznikala, její autoři nepsali své texty s myšlenkou, že se jednou stanou součástí posvátného kánonu, neměnným, rozumějte strnulým Božím slovem hlásaným z kazatelen všech kostelů světa.“ Pavel psal dopisy, Lukáš si vedl cestovní deník, Jan psal teologický traktát. Dostal jsem k vánocům knížku Jak lépe kázat, jsem za ní vděčný a slibuji, že se budu snažit vytěžovat ji náležitě ku prospěchu vaší spásy. Začíná kritickými slovy jednoho z texaských právníků, která směřoval na adresu mnohmluvných zvěstovatelů strnulého Božího slova: „Doufám, že nepatříte mezi upovídáné kazatele. Po dvaceti minutách už nespasíte ani jednu duši, hlava nesnese víc, než vaše zadnice.“ Čím déle s biblickým textem v církvi pracuji, dávám za pravdu těm, kteří Božímu slovu v Bibli rozumí jako živému, dynamickému procesu, který není zakletý do historie a vzdálených a dnešním posluchačům povětšinou nesrozumitelných kontextů. Apoštol Pavel nesedl ráno za stůl s myšlenkou „napíšu něco do Bible“, ani neplnil Boží zadání: „ty napíšeš 9 epištol, blíží se uzávěrka, ať je co dát do Nového zákona,“ evangelisté se nechápali jako stenografky v soudní síni brku, protože anděl právě začal diktovat, autor Zjevení Janova nedostal za úkol napsat něco, čím by se dala Bible

zkončit. Všichni autoři biblických textů, z nichž ty, které známe pod jejich skutečnými jmény, jsou ve výrazné menšině, psali většinou zcela konkrétním lidem, nebo jasně definované skupině lidí, se kterými se chtěli podělit o své zkušenosti s Bohem, co s ním prožili, jak Bůh zasáhl do jejich života, čím ho proměnil. A v tom jsme s nimi na stejné lodi. Tak rozumím slovům svého někdejšího učitele, když říkal: „Každý píšete svoje evangelium,“ a jiný zas: „nemyslete si, že budete někdy s Bibli hotovi – vystačíte s ní od teď na celý život.“ Proto jsou biblická evangelia tak rozdílná a proto se tolik v mnohém shodují, stejně, jako se v řadě věcí rozcházejí. Odrážejí tím naši lidskou různost. A řada biblických autorů se do Bible dostala, aniž by za svůj život napsala jedinou řádku. Ale stačilo jim život odžít a svědectví o jejich zápasu víry někdo jiný, třeba až po řadě dalších generací, převyprávěl a shrnul „svými slovy“. Důležité je nepsat naše životní evangelia v utajení tak, aby o nich nikdo neslyšel a nikdo jim nerozuměl, nanejvýš pár zasvěcených, jak tomu bylo kdysi u gnostiků. Evangelium – to je život a radostné poselství o naději, která se uplatňuje navzdory okolnostem, které nejsou pokaždé příznivé, vlastně nejsou příznivé skoro nikdy. Jsem přesvědčený o pravdivosti slov „vlídného teologa postmoderny“ – jméno i doplňte, že Bibli můžeme brát buď doslova, anebo vážně. Rybáři, které Ježíš oslovil při jejich práci na Genazaretském jezeře, si zvolili to druhé. Nelpěli na tom, aby jim Ježíš doslova vyložil, co myslel, když říkal: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí“, ale vzali ho vážně.

*Kázání o III. neděli po Zjevení Páně 23. 1.
2021 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ÚNOR

7.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl. káže O. Nováček
14.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.2.	čtvrtek	18 hod.	Ekumenický popelec	chrám sv. Václava (dle aktuální epidemiologické situace)
21.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
26.2.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákrístie
28.2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

Po dobu nouzového stavu platí omezené úřední hodiny farní kanceláře. Otevřeno je vždy v **pondělí a ve středu od 13 do 18 hodin.**

Bohoslužby probíhají dle aktuální epidemiologické situace, informace jsou zveřejňovány na webu www.husuvsbor.cz.

V případě potřeby duchovní služby kontaktujte bratra faráře Davida Frýdla telefonicky, nebo e-mailem. Kontakty viz níže.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

DOBRODRUŽSTVÍ VE VRŠOVICÍCH

"V mnoha věcech se práce zde nijak neliší od ostatních divadel. Musím postavit repertoár, sehnat týmy na jednotlivé inscenace, tady navíc včetně herců," říká Věra Mašková, která je už několik let uměleckou šéfkou a dramaturgyní Vršovického divadla MANA. Její umělecké snažení má svůj vytríbený vkus a styl, zároveň se obklopuje herci a režiséry širokých tvůrčích schopností. Zasloučení o ní vědí, že se uplatňuje jako dramaturgyně na scénách napříč republikou i na Slovensku. Dvanáct let byla kmenovou dramaturgyní Městských divadel pražských, kde inscenovala na čtyřicet inscenací.

Jak působíte dlouho ve Vršovickém divadle MANA a co všechno ovlivňuje výběr inscenací?

Ve Vršovicích začínám třetí sezónu a je to skutečně velké dobrodružství. Nastoupila jsem sem s určitou vizí. Chvilí trvalo, než na tuto vizí uvěřili ti, kdo tohle divadlo vykutali ze suti vzpomínek a betonu takříkajíc vlastníma rukama, ne proto, že by se jim koncepce nelíbila, ale protože nevěřili příliš v její uskutečnění. Teď ale už všichni víme, že divadlo je místo zázraků, a když mu z prostoru nad kostelní věží přihlíží věčnost, můžeme dokázat naplnit i ryzí utopii.

Jsmo tuším jediné divadlo v Praze a možná i v republice, které působí v sakrálním prostoru, a to zavazuje. Ne tím, že bychom uváděli dramata s církevní tematikou, ale tím, že o tom, že Bůh je naším prvním i posledním divákem, musíme vědět. Je důležité pro to nadchnout všechny, kdo se na profilaci divadla podílejí. Takže, ptáte-li se na kritéria dramaturgického výběru, toto je dominantní. Dalším pak je fakt, že jsme divadlo komorní, velmi nedostatečně technicky i personálně vybavené, umělecká výpověď se logicky uskutečňuje především prostřednictvím hereckého výkonu. Dramaturgie musí tedy mimořádné herecké příležitosti generovat a umožňovat. A v neposlední řadě jsme divadlem lokálním, jakýmsi přirozeným kulturním centrem Vršovic. Zabýváme se často lokálními příběhy i osobnostmi a snažíme se dostat i této roli.

Co všechno obnáší práce umělecké šéfky a hlavního dramaturga?

To hodně záleží na divadle, ve kterém působíte. Je dost jiné být šéfem velké, dobře dotované činohry, a dost jiné je to u nás. Před čtrnácti dny jsem měla takový blažený pocit, když jsem přišla do divadla, kde se činila skvělá paní uklízečka, a mohla jsem požádat paní rekvizitářku, aby uvařila kafe. Radovala jsem se, že to všechno nemusím dělat já, a na okamžik si připadala tak nějak šéfovsky. Tedy až do chvíle, kdy mi paní rekvizitářka připomněla, že zítra tu nebude. No, ty rekvizity se na scénu samy nedají. Můj skvělý a milovaný kolega Arnošt Goldflam mi jednou řekl, že život má způsoby, jak nás zbavit pýchy. Měl pravdu. Ale na druhou stranu trochu pyšná jsem. Na všechny ty skvělé a dobré lidi, s nimiž tu spolupracuji, z nichž většina dělá pět profesí za půl jednoho platu, a přesto mají divácký pocit, že tu všechno šlape, jak má.

V mnoha věcech se ovšem práce nijak neliší od ostatních divadel. Musím postavit repertoár, sehnat týmy na jednotlivé inscenace, tady navíc včetně herců. Dramaturgie musí splňovat všechna zmíněná kritéria a zároveň respektovat momentální situaci, zejména finanční, která je někdy hodně napínavá. Bylo by hezké, kdyby nás Praha 10 opravdu vzala za své, tak jako třeba Praha 6 kdysi Dejvické divadlo a vsadila na nás, abychom se pořád nepotáceli na hranici existence. Pak musím zajistit tu skutečnou realizaci od záměru až po reprízy, v čemž je samozřejmě také neocenitelná spolupráce s ředitelem Davidem Frýdlem, který vše zajišťuje po finanční a výrobní stránce, a spolu s produkční Denisou Kábrtovou

i po stránce organizační. Teď máme nově i šéfa technického provozu, takže naše divadlo pozvolna dostává opravdovou profesionální strukturu.

Je to komplikované období, ale pokud budou divadla hrát, co vaše divadlo uvede v nadcházející sezóně? Na jaké novinky se může publikum těšit?

Koronavirus nás skutečně zasáhl velmi citelně, protože přišel přesně v okamžiku, kdy se našemu divadlu začalo dařit, kdy se návštěvnost zvedla o šedesát procent, začínaly chodit nabídky na zájezdy... Teď jsme zase na začátku. Doufáme, že nás naši diváci neopustí, a že si k nám najdou cestu i ti, kteří se ještě před dvěma roky ptali, kde naše divadlo je. Těsně před jarní uzávěrou divadel měla u nás premiéru Čapkova Matka s vynikající Jitkou Smutnou v hlavní roli, Bergmanovu Podzimní sonátu jsme už tehdy uvést nestihli. Premiéru měla až letos v září, symbolicky v první podzimní den. Strhující drama o krutostech lásky mezi matkou a dcerou a o hledání smyslu bytí nabízí mimořádnou hereckou příležitost pro dvě herečky, v našem případě pro Lucii Štěpánkovou a Danu Batulkovou. A obě dámy se jí zhostily na výbornou.

Trochu jiného druhu je inscenace Luttmannovy komedie 5 za 1. Tímto titulem se snažíme kompenzovat našemu publiku výpadek lehčího žánru, který u nás do minulé sezóny obstarávalo zájezdové divadlo Verze. Jde však o komedii s téměř detektivní zápletkou a silným současným tématem rozpadu partnerských vztahů a následků, které mohou mít fatální podobu. Prostě hovoříme nevázně o velmi vážných věcech, které mohou trápit i většinu našich diváků.

Ženským tématem, tentokrát v dramatické podobě, se bude zabývat i hra z britské proveniencí Máma říkala, že bych neměla. Čtyři skvělé dámy v režii Viktorie Čermákové představí čtyři generace žen, z nichž každá se snaží neopakovat chyby rodičů, a tím zároveň na další generaci páchá chyby vlastní. Hra Petera Müllera Smutná neděle se odehrává v kabaretu. A to ne ledajakém. Je to kabaret kdesi na věčnosti, v němž bilancuje svou životní pouť skutečný maďarský kabaretiér a šansoniér, autor hitu Smutná neděle, Rudi Seress. Jeho kabaretem prošli dějiny střední Evropy 20. století a on, klaun, hudebník a zároveň Žid jim vždy čelil svými písněmi. Součástí představení je i řada jeho šansonů, které známe z repertoáru mnoha světových interpretů.

Adaptace Jiráskova románu Temno je určena nejen pro naše divadlo, ale v letních měsících se bude hrát i tam, kde se část příběhu odehrává, totiž v sadech pod Groebeho vilou. Česká klasika je neodmyslitelnou součástí našeho repertoáru. Odkazuje nejen na naše kořeny, ale jejím prostřednictvím se snažíme promlouvat k aktuálnímu bytí. Osudově rozdělená společnost, v níž ideologické spory rozvracejí rodinné, partnerské i přátelské svazky, brutální snahy vnucovat svou pravdu ostatním všemi prostředky, temnota v duši, která plodí zlo, ač na začátku byly krásné ideály, to jsou východiska inscenace, která je příležitostí především pro mladou generaci tvůrců.

Do historie sahá i hra Čapek a Olga, což je také jeden z projektů odložených kvůli koronaviru. Je to příběh vztahu dvou mimořádných osobností první republiky, Karla Čapka a Olgy Scheinpflugové, plný různých osudových zvrátů, v nichž nemalou roli hrály bouřlivé dějiny třicátých let minulého století. Projekt by měl navázat na úspěšnou inscenaci Čapek, kterou jsme vytvořili pro Divadlo Rokoko. Tam jsme se tohoto vztahu dotkli jen okrajově, nyní bychom spolu s herci Jiřím Hánou a Mášou Málkovou, chtěli jít do hloubky. Navíc Karel Čapek ve Vršovicích žil, je čestným občanem Vršovic a náš nejslavnější soused. Sezónu bychom chtěli zakončit projektem trochu větším, než na jaké jsou naši diváci zvyklí. Režisér Petr Svojtka pro nás nastuduje divadelní verzi úspěšného televizního seriálu MASH. Ta bude jednou z inscenací, s nimiž se naši diváci budou moci potkat i na naší letní scéně v prázdninových měsících. Pokračovat budeme, pokud virus dovolí, i v debatách po představení a v tematických večerech, jako byla například Pouť do Compostelly, vernisáž krásných obrazů, které jsou k vidění v našem divadle celý říjen, a svědectví poutníků, jimž tato cesta změnila život. Dál budeme nabízet i scénická čtení, nedělní pohádky, dílnu Divadelní abeceda pro rodiče a děti.

Rozhovor s Věrou Maškovou vedl Robert Rohál, dokončení příště

DUCHOVNÍ ŽIVOT

*"Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno,
dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl,
než bylo počato v mateřském lůně."*

VE JMÉNU JEŽÍŠE

Začínáme nový rok, v "občanském" životě, nikoliv nový "církevní" rok. Avšak pozemský rok, všední dny, život v práci a starostech, to je přece pole, na kterém musíme před Bohem uskutečňovat naši spásu. A proto máme všechny důvody k tomu, abychom i tento rok započali ve jménu Božím. Započněme ho znovu "ve jménu Božím", pokračujme dále, čestně a s radostnou myslí! Čas kvapí, můžeme bát zoufalí nebo plni žalu, ale to si na Silvestra uvědomíme, že opět neodvolatelně uplynula část našeho pozemského života. Avšak čas kvapí vstříc Bohu a jeho věčnosti, nikoliv k minulosti a zániku. A proto: ve jménu Božím!

Tak jako se podle zbožného zvyku píše o svátku Tří králů na dveře K+M+B, napíšme nade dveře nového roku Boží jméno, jméno Boha, ve kterém je naše pomoc, jméno Ježíše. Ježíš znamená: Milostivý Bůh - Jehošua. Jahve bylo vlastní jméno Božího lidu úmluvy Starého zákona. Příčinou toho, že Bohu, tomu nepojmenovatelnému a nepochopitelnému, o kterém člověk sám ze sebe ví nakonec jen prostřednictvím jeho vzdálené a temné nepochopitelnosti - je možno dát nějaké jméno, je to, že Bůh sám se v dějinách svého vlastního jednání a promlouvání dal poznat. To proto, abychom zjistili, jakým chce k nám opravdu být. Všechny zkušenosti, které člověk učinil s živým Bohem na základě jeho jednání vůči nám, shrnuje do "jména" svého Boha. Jen vlastní jméno (nikoli pouhý abstraktní pojem) obsáhne plný, nečleněný a neodvoditelný celek toho, co je možné zakusit od živé osoby při trvalém styku s ní. A vlastní jméno Ježíš nám říká jakým tento Jahve chtěl být vůči nám: blízkým, milujícím, pomáhajícím, až do konce věrným. V Ježíši a od Ježíše víme, čím je pro nás Bůh. Jinak nikoliv. Je Slovo Otce, ve kterém jako ve Slovu smilování se sám Bůh sděluje světu. A když prostě chceme říci, kdo je náš Bůh, musíme říci "Ježíš". Kdybychom toto jméno zapomněli, ztratil by se nám Bůh do temné dálky a nepochopitelnosti "základu světa". My křesťané ale známe definitivní Boží jméno "Ježíš". Neboť to je jméno, které obdrželo dítě, které je Bůh a věčné mládí světa, které je člověk a tak věčná podoba Boží.

Dejme i nadcházejícímu novému roku toto jméno: Poznamenejme se na čele, v duchu a v srdci křížem tohoto Ježíše! Směle řekněme: "Naše pomoc je ve jménu Pána!" A pak s odvahou překročme práh nového roku. Když jeho jméno nad tímto rokem září, stane se i nejtemnější hodina hodinou roku Pána a jeho spásy.

Vybrala pro vás Jana Gottwaldová

STAŘENKA PANÍ PICHLOVÁ

Stařenka Ludmila Pichlová z Blevic má domek vedle Náměstkových a žije tam sama se svými čtyřiaosmdesáti léty. Pro senilní kataraktu už téměř nevidí. Ještě že jí vypomůže odnaproti paní Urbánková. Stará se o ni, jakoby byla její a sama toho má, že neví, jak se říká, kde jí hlava stojí. Copak to ona ví, jenže by potřebovala, aby už zase stála někde jinde. Stařenka má syna, dokonce v diplomatických službách. Ovšem ten nanejvýš pošle barevnou pohlednici odněkud ze světa, kterou nemůže sama ani přečíst. Z úchvatných Benátek, noční Paříže, Neapole, či pláže na Jadranu, vnímá několik šedobarevných skvrn. Zřetelně má však před očima stále svého syna ve všech možných momentkách od nejútlejšího věku. Jeho papírové pohledy, byť by jich bylo sebevíc, nenahradí jediný, přímo odevzdaný pohled z očí do očí. Pohled, který dosud "nedošel", ale ona právě na něj čeká. Svůj trapný pocit sama v sobě přehlušuje vyprávěním, jak je na něj pyšná, kam až to dotáhl. Ale aby odtamtud také občas přitáhl ke své mámě, ho nenapadne. Dle diplomatických zvyklostí se nechává zastupovat zplnomocněnými listonoši.

Po několika náladových předjarních týdnech, byl konečně teplý jarní podvečer a babička seděla venku na dvorku. Celá ožila, že jsem na ni při návštěvách nezapomněl, už myslela, že neprijdu... Než jsem ji stačil ujistit o opaku, začala: - "dejte mi něco, ať už umřu. Co tady, nic nevidím, na nohy jsem nemožná, jenom na obtíž. Život mám za sebou, tak co. My staří musíme udělat plac těm mladým..." Jak ji všechno vyvracet? Jak utěšovat, když ani jaro, ani tahle medicína, při níž "každá babička stará je veselejší", nezabírá? Nemám mít výčitky, že díky moderní farmakoterapii ji udržuji stále zkompenzovanou a tedy při životě, na němž nemá zájem, který je jí na obtíž, s nímž si přeje

skoncovat? Podivná myšlenka ve vztahu k Hippokratově přísaze.

Z této poslední návštěvy jsem pospíchal hladový a uondaný domů, a najednou tyhle řeči. Cožpak o to, rozmnožit hromadu napsaných pohlednic o napsaný recept a chvatně odejít, by bylo jistě snadné. Ovšem proměnit rozeschlou lavičku venkovského dvorku v malou psychiatrickou poradnu mně teď připadalo nemožné. Ale něco uvnitř neodbytně říkalo: improvizuj, zdrž se, ukaž, co umíš - na jediném prkně lavice před záhonem tulipánů. A podaří-li se ti než skončíš, že tahle rezignovaná osoba bude přece jen smířenější se svým údělem dožívání, zaplašíš-li u ní pocit zbytečnosti, pak jsi vystupoval sice na jediném prkně, ale z rodu těch, co znamenají svět. Celý svět opuštěné stařenky Pichlové...

Alois Volkman

OTČENÁŠ

To je modlitba ze všech modliteb nejdůležitější. Modlitba Páně. Tak bývá nazývána. Zamýšlím se nad ní důkladně a poctivě, ale nedokážu se ubránit dalším pochybnostem. Mohl bych couvnout před jejím majestátem, nepřemejšlet tolik a brát věci tak, jak jsou. Ale tak úplně poctivé by to nebylo. A tak se zamejšlím a předkládám, třeba mi to někdo všechno vysvětlí, ale zatím se to nikomu uspokojivě nepovedlo. Mohl bych to připsat své ne-způsobivosti pochopit, ale myslím si, že nejsem nejnezpůsobilejší ze všech křesťanů, a že kdybychom pátrali, našli bychom někoho ještě jednoduššího, než jsem já.

Otče náš, jenž jsi na nebesích. Nazýváme-li Boha svým Otcem, je to krásné, byť to zase zavání oním problematickým antropomorfismem. I ta nebesa, která připomínají jakýsi prostor kdesi nahoře, jsou jen metafora, která člověka 21. století příliš neuspokojí, zatímco básník s tím nemá problémy.

Posvět' se jméno Tvé. Miliony lidí na celém světě vyslovují tento verš, ale jsem přesvědčen, že těch, kteří si pod tím dokážou něco představit, bude dost málo. Sám nevím, jak se má jeho jméno posvětit. Je to zastaralé? Nebo nešťastně přeložené? A ještě ke všemu posvětit se má jméno samo, jak nám naznačuje zvrtné zájmeno se.

Určitě existuje vysvětlení, ale v tom případě bych potřeboval vysvětlit, proč modlitba obsahuje něco, co potřebuje vysvětlení.

Přijď království Tvé - kdo se seznámil trochu zevrubněji s Novým zákonem, ví asi, o čem je řeč. Kdo se neseznámil a je schopen uvažovat, to nejspíš tuší.

Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chápu, jak má být Jeho vůle na zemi. Jak má být na nebi, už by zase potřebovalo vysvětlení. A navíc nevím, proč to po Bohu vyžadujeme. Zase jednou mu radíme, co má dělat? Bude to spíš naše přání. Možná, že je to vyjádření jakési naší loajality. Že s tím souhlasíme. Že nemáme námitek. No, prosím.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes - i nejprostší člověk ví, že nejde jen o ten pecen, že jde o pokrm vůbec, a snad i spotřební zboží, které potřebujeme k životu.

Stejně tak *Odpusť nám naše viny*, jako i my odpouštíme našim viníkům je zcela jasné. Na tuto prosbu máme ovšem právo jen v případě, že těm našim viníkům skutečně odpouštíme. Pakliže ne, bylo by poctivější, kdyby ten, kdo neodpouští, tento verš přeskočil.

A neuved' nás v pokušení. Tak i s tím mám drobný problém. Řekl bych, že dle křesťanské věrouky uvádět v pokušení má v popisu práce Ďábel. Tomu bych mohl poroučet, aby mě neuváděl v pokušení. Zřejmě je to myšleno tak, že člověk prosí Boha, aby mu pomáhal odolávat ďábelským úkladům. Ale pak by to asi potřebovalo jednoznačnější formulaci.

Ale zbav nás od zlého - to vlastně smysl té předešlé prosby jaksi potvrzuje. Si myslím.

A tady za mých mladých let následovalo slovo Amen. Teprve později se ještě objevil onen dodatek: *Neboť Tvé je království i moc a sláva na věky. Amen.*

Jiří Suchý